

Sygn. akt V KK 616/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 lutego 2019 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 2 sierpnia 2018 r., VI Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 7 lutego 2018 r. (sygn. akt II K [...]) M. S. został uznany winnym czynu z art. 197 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Następnie wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 2 sierpnia 2018 r. (sygn. akt VI Ka [...]) w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie o zawieszeniu wykonania orzeczonej kary i oddania skazanego pod dozór kuratora sądowego. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art. 455 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 5 k.p.k. wzw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd II instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego z dnia 20 marca 2018 r., wskazujących na niewłaściwą ocenę dowodów oraz błędne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd a quo, polegające na stawianiu kategorycznych wniosków w istocie powielających ustalenia i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji bez dostatecznie właściwego uzasadnienia swojego stanowiska, w szczególności:

- a) nierozpoznanie istoty tych zarzutów apelacji, które wskazywały, że pokrzywdzona jest osobą skłoną do konfabulacji, na co wskazują zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonego, zmanipulowany materiał nagrania dvd z dnia 16 grudnia 2012 roku.*
- b) niedostateczne rozważenie przez Sąd Okręgowy okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia, a podniesionej w apelacji, iż pokrzywdzona iv dniu 16 grudnia 2012 roku dobrowolnie współżyła fizycznie z mężem oraz po dniu 16 grudnia 2012 roku wielokrotnie współżyła fizycznie z oskarżonym, co samo sobie powinno dostatecznie podważać wiarygodność jej zeznań, którą to okoliczność Sąd Okręgowy uznał za pozostającą bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, zaś w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym kontekście w ogóle się nie wypowiedział.”*

Podnosząc sformułowane powyżej zarzuty, Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na powyższą kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Cały wywód zawarty w uzasadnieniu kasacji sprowadza się do zakwestionowania oceny poczynionej przez Sąd odwoławczy w stosunku do zarzutów przedstawionych w apelacji. Skarżący wskazał, że Sąd II instancji

w sposób ogólny odniósł się do zarzutu apelacyjnego związanego z dowolną oceną dowodów. Jednak nie przedstawia jakiegokolwiek argumentacji, mającej na celu wykazania rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., które dodatkowo miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji (s. 4-6) prowadzi do wniosku, że Sąd ten adekwatnie do wymogów stawianych postępowaniu odwoławczemu odniósł się do problematyki zeznań pokrzywdzonej i ustaleń faktycznych z zakresie pożycia seksualnego małżonków.

Przypomnieć wypada, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać bardziej lub mniej rozbudowany wywód. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. Na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05).

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.